

ЕДНА СРЕЩА

— Кой е? Кой хлопа?

— Добри хора сме, бабо, и добра вест ти носимъ. Отвори!

Вратата се откряна несигурно. Бабицката подаде главата си. Четата се вмъкна въ кжщата. Край

огнището стоеше плаха млада мома. Като видѣ въоржжени хора, тя се разтрепера и се сви въ кжта.

— Добре дошли, — промълви бабата. — Изглеждате ми хора отъ потерата, дето сте изпратени да гоните хайдутитѣ. Ние сме сиромаси. Нѣмаме нищо. Пожалете дѣщеря ми. Тя ми е едничка. . . .

— Не бой се, бабо! Ние не сме отъ потерата, а отъ ония, които тя гони, — каза воеводата. — Нищо лошо нѣма да сторимъ.

Бабата се успокои. Погледна още веднѣжъ четниците. Заприказва ги да се убеди, че сж българи. Приближи се до Филипъ Тотъо и го попита:

— Синко, щомъ сте отъ онѣзи юнаци, които се биете срещу турцитѣ да ни освободите, сигурно идете отъ Влашко. И азъ имамъ синъ хайдутинъ. Единъ единственъ синъ и той е въ Влашка земя. Киро му е името. . . . Киро Минчовъ. .

Четникътъ, който не снемаше погледъ отъ момата, трепна. Поизправи се. Сне пушката си и се за-

тринайсетина добре въоржжени души се спущаха предпазливо по билото на Балкана. Спрѣха да чакатъ нощта въ гората при Кортенскиѣ баби. Поставиха въ четиритѣ краища на гората, пазачи. Едни налѣгаха да си починатъ, а други се заловиха да почистятъ оржжието си. Тия тринайсетина души бѣха възстаници отъ четата на Крилатия Филипъ Тотъо. Следъ славната битка при Върбовка (1867 г.) четата се промъкна въ Балкана. Турцитѣ бѣха пустнали по диритѣ ѝ много войска и потери. Днесъ четата имаше сражение съ една потеря, която разби и прогони. Сега се прехвърляше къмъ Срѣдна гора.

Щомъ се мръкна, четата навлѣзе въ селото. Единъ отъ възстаницитѣ влѣзе въ единъ дворъ. Почука на вратата на малката кжщица.

Слабъ гласъ на стара жена се обади отвжтре: